

Tadeusz Śliwa, *Łabuda Jan (1856–1926)* [w:] Tekstowa kartoteka osobowa przemyslan, pod red. Anny Siciak, zob. także Tadeusz Śliwa, *Łabuda Jan (1856–1926)* [w:] *Słownik biograficzny twórców oświaty i kultury XIX i XX wieku Polski południowo-wschodniej*, pod red. Andrzeja Meissnera, Kazimierza Szmyda, Rzeszów 2011 s. 246

Łabuda Jan (1856–1926), ks., pastoralista, redaktor

Pochodził z rolniczej rodziny z Zakościela k. Mościsk. Maturę uzyskał w Przemyślu, a po niej rozpoczął studia prawnicze we Lwowie, lecz przerwał je, wstąpił do Sem. Duch. w Przemyślu, gdzie po czteroletnich studiach w Instytucie Teologicznym (1877–1881) otrzymał święcenia kapłańskie. Po krótkim wikariacie, z protekcji wicerektora seminarium, kniazia ks. Jana Puzyny został wysłany w 1882 r. do Rzymu, gdzie w 1885 uzyskał doktorat z teologii, a po powrocie i kolejnym krótkim wikariacie został mianowany profesorem teologii pastoralnej i homiletyki we wspomnianym Instytucie. Wykłady przygotowywał starannie, a homiletyczne ilustrował własnym przykładem głosząc liczne kazania nie tylko niedzielne, po powstaniu zaś kółka księży misjonarzy głosił w diec. wielokrotnie misje i rekolekcje.

Celem przeciwstawienia się ówczesnym prądom antykościelnym, a także dostarczenia duchowieństwu i społeczeństwu pouczeń w sprawach światopoglądowych, etycznych, politycznych i kulturalnych, grono duchownych przemyskich, przy poparciu ówczesnego biskupa ordynariusza Ł. Soleckiego (1882–1900) rozpoczęło wydawanie kościelnego czasopisma „Echo Przemyskie”, które od 1896 r. wychodziło początkowo 2 razy w tygodniu, od 1917 r. zaś jeden raz. Ks. J. Łabuda był jego redaktorem do 1904 r., a następ-

nie od 1913 do jego upadku w 1918 r. Siłą rzeczy zamieszczał w nim, ale i w innych czasopismach artykuły na aktualne ówczesne tematy. W trosce o poczynający poziom kazań, w celu dostarczenia duchowieństwu odpowiednich materiałów, zainicjował w 1908 r. wydawanie „Kazalnicy”, ale wobec braku zainteresowania adresatów ukazał się tylko pierwszy numer. Ks. Łabuda rozwijał też liczącą się w Przemyśle działalność społeczną. Jego hobby była muzyka. Zmarł 17 V 1926 r.

Bibliografia: Szal A., *Czasopismo „Echo Przemyskie” (1896-1918)*, „Premisla Christiana”, t. 2 (1988/1989), s. 77-135; Tenże, *Duchowieństwo diecezji przemyskiej o.l. w l. 1918-1939*, wyd. 2, Przemyśl 2005 wg indeksu; Śliwa T., *Łabuda Jan*, w: *Słownik polskich teologów katolickich*, t. 6, 1918-1981, red. ks. L. Grzebień, Warszawa 1983, s. 360-361, tamże bibliogr.